

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové, a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. Z.**,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1568/1, Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2017, č. j. MV-141054-3/SO/sen-2013,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2017, č. j. MV-141054-3/SO/sen-2013, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 12 228 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Novotného, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Krajského soudu v Praze dne 10. 3. 2017, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání

žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 9. 2013, č. j. OAM-6377-24/DP-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 45 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodů, že žalobce předložil padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti [§ 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců] a že byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza [§ 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců].

2. Žalobce předně namítl, že žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Je toho názoru, že není pravdou, že údaje uvedené v jím podané žádosti podstatné pro posouzení neodpovídají skutečnému stavu věci, a rovněž má za to, že neexistují skutečnosti nasvědčující tomu, že by hodlal zneužít pobytového oprávnění k jinému účelu, než byl deklarován v žádosti. Žalobce poukázal na to, že již v odvolání namítl, že pro d. O. d., IČO: X (nyní O. d. v likvidaci; dále jen „d. O.“) skutečně pracoval, a to na základě uzavřené pracovní smlouvy až do 17. 7. 2013, přičemž následně začal pracovat jako zaměstnanec d. V. – M. – C., D., IČO: X (dále jen „d. V. – M. – C.“). Po celou dobu pracovního poměru pobíral mzdu v souladu s uzavřenou pracovní smlouvou, konkrétně 8 500 Kč, přičemž pracovní doba byla sjednána na 5 dní v týdnu v rozsahu 40 hodin týdně. Předmětem jeho pracovní činnosti pro d. O. byla pilařská výroba a impregnace dřeva, konkrétně práce na pile, skládání dřeva, přičemž žalobce pracoval 8 hodin denně většinou od 7.00 hodin od pondělí do pátku a místem výkonu práce byla D. V. v S.. Tyto skutečnosti prokazatelně korespondují s uzavřenou pracovní smlouvou a vydaným pracovním povolením pro d. O.. Žalobce v této souvislosti rovněž uvedl, že ministerstvo odůvodnilo vydané rozhodnutí výpovědí žalobce, jejíž obsah však účelově interpretovalo v jeho neprospěch. Ve skutečnosti žalobce ve své výpovědi popsal přesně a konkrétně, co bylo předmětem činnosti d. O..
3. Žalobce dále namítl, že žalovaná se měla v napadeném rozhodnutí zabývat i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což neučinila. Žalobce na území České republiky žije již celou řadu let, během nichž si zde za tuto dlouhou dobu vybudoval pevné společenské vztahy a vazby, úspěšně zde podniká a platí daně i související zákonné platby na zdravotní a sociální pojištění. V žádném případě nemá zájem se vrátit na Ukrajinu, kde již nemá v současné době potřebné zázemí, ani důvod nadále žít. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky žije jeho manželka, která má na území povolený trvalý pobyt, a také jeho nezletilý syn narozený dne 5. 11. 2016. Pokud by byl nucen opustit Českou republiku, došlo by k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života celé jejich rodiny.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že námitky uváděné v podané žalobě jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání. Odkázala proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly tyto námitky vypořádány. Nad rámec tohoto odůvodnění žalovaná v souvislosti s námitkou týkající se přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jeho dopadu do soukromého a rodinného života odkázala na rozsudek

Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48, s tím, že nebylo zákonnou povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí. Námitka týkající se přiměřenosti i uváděné narození syna jsou ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti irelevantní. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem sloučení rodiny) s platností od 19. 3. 2008 do 19. 3. 2013. Dne 6. 2. 2013 podal žalobce žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, v níž uvedl jako zaměstnavatele d. O. a jako pracovní zařazení pomocný dělník. K žádosti doložil smlouvu o nájmu ze dne 5. 11. 2012, rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni ze dne 16. 10. 2012 o povolení k zaměstnání na dobu od 25. 10. 2012 do 24. 4. 2013 u d. O..
7. Ministerstvo následně požádalo Policii České republiky o ověření, zda je žalobce u výše uvedeného zaměstnavatele zaměstnán a zda je uvedená provozovna funkční. Podle úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend a pobytové kontroly ze dne 18. 2. 2013 byla dne 15. 2. 2013 provedena pobytová kontrola, při které bylo zjištěno, že na prověřované adrese D. V. č. p. X se nachází závod společnosti L. & T. s. r. o., pro kterou pracují zaměstnanci d. O.. Na místě byl zastižen Ing. P. H., ředitel závodu, který uvedl, že v současné době pracují pro společnost L. & T. s. r. o. dva agenturní dělníci z Ukrajiny, kteří jsou z d. O.. Žalobce zde od 25. 10. 2012 do 15. 2. 2013 nepracoval. Dle jména i dle předložené fotografie Ing. P. H. žalobce poznal, avšak sdělil, že pouze několikrát přijel vyřizovat s otcem práci pro jiné cizince, ale osobně na tomto pracovišti nikdy nepracoval.
8. Dále si ministerstvo vyžádalo u Pražské správy sociálního zabezpečení prověření informací, zda je žalobce veden v evidencích České správy sociálního zabezpečení, v jakém období a zda nedošlo ke změnám v jeho evidenci a zda d. O. nemá splatný nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Pražská správa sociálního zabezpečení přípisem ze dne 1. 3. 2013 sdělila, že žalobce nikdy nebyl přihlášen v evidenci osob samostatně výdělečně činných a zaměstnanců na jejich pracovišti a v kmenové evidenci není uveden žádný záznam o jeho zaměstnavateli.
7. Žalobce byl přípisem ze dne 13. 3. 2013 vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Poté žalobce předložil dne 20. 3. 2013 ministerstvu rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni ze dne 8. 3. 2013, kterým mu bylo prodlouženo na dobu od 25. 4. 2013 do 24. 10. 2013 povolení k zaměstnání u d. O.. V písemném vyjádření ze dne 26. 3. 2013 pak žalobce prohlásil, že bude pokračovat ve stejné pracovní

činnosti. Dne 26. 4. 2013 pak doložil potvrzení o studiu 5. ročníku dálkového oddělení Z. I. š..

8. Ministerstvo následně předvolalo žalobce k výsledku, který se konal dne 9. 7. 2013 za přítomnosti ustanovené tlumočnice ukrajinského jazyka. Žalobce ve výpovědi uvedl, že studuje na Ukrajině, v České republice by chtěl pracovat. Jezdil sem od roku 2001 nebo 2002 o prázdninách za rodiči na základě povolení k dlouhodobému pobytu. V době podání žádosti byl studentem posledního ročníku Z. v. o. š., obor lesnictví. Do školy docházel dvakrát ročně na tři týdny výuky a zkoušky. Studium již ukončil a 3. 7. 2013 obdržel diplom. Dne 15. 7. 2013 by měl dělat přijímací zkoušky na vysokou školu na Ukrajině, přičemž případné studium by měl absolvovat dálkovou formou. Dříve využíval povolení k pobytu, aby mohl za rodiči o prázdninách přijet z Ukrajiny, kde studoval. V České republice pracuje tak, že odpracuje dva týdny až měsíc, pokud je práce, a poté se vrací zpět na Ukrajinu. Jeho zaměstnavatelem je d. O., jde o práci na pile v D. V.. Na dotaz, v jakém období v roce 2013 na tomto pracovišti pracoval, uvedl, že si to nemůže pamatovat, odpracuje dva týdny a pak jede na Ukrajinu. Na dotaz, kdy tam pracoval naposledy, rovněž odpověděl, že neví, přijíždí a odjíždí, když zavolají, že je práce. Žalobce dále nedokázal odpovědět ani na dotaz, odkdy je členem d. O., jak je jeho členský vklad a odkdy pro d. vykonává pracovní činnost. Rovněž na dotaz na výši odměn za výkon zaměstnání žalobce odpovídal vyhýbavě. Teprve následně po opakovaném připomenutí povinnosti vypovídat pravdivě a úplně, žalobce vypověděl, že naposledy na pile v Dlouhé Vsi pracoval v měsíci červnu (roku 2013). Dále pak nejprve uvedl, že za odvedenou práci nebyl vůbec odměněn, a až následně sdělil, že mu byl vyplacena odměna ve výši 5 až 6 tisíc korun, avšak neví od koho. Poté co mu byla předestřena zjištění plynoucí z úředního záznamu Policie České republiky o pobytové kontrole, žalobce uvedl, že v D. V. skutečně pracoval, ale nebyly to dlouhé lhůty. Tuto skutečnost může podle žalobce dosvědčit Ing. H.. Žalobce dále uvedl, že pracuje na pile, skládá dřevo, tam kde je práce. Pracuje 8 hodin denně s nepravidelným počátkem směn, většinou od 7 hodin, a to na pile v D. V..
9. Dne 1. 8. 2013 žalobce oznámil změnu bydliště, kterou doložil potvrzením o zajištění ubytování ze dne 10. 7. 2013 a dále doložil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Českých Budějovicích ze dne 10. 7. 2013 o povolení zaměstnání na dobu od 15. 7. 2013 do 14. 1. 2014 u d. V.-M.-C..
10. V návaznosti na vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 12. 8. 2013 předložil žalobce ministerstvu dne 3. 9. 2013 při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dohodu o provedení práce uzavřenou na dobu od 18. 7. 2013 do 31. 7. 2013 s d. V.-M.-C., pracovní smlouvu ze dne 1. 8. 2013 s d. V.-M.-C., uzavřenou na dobu neurčitou s nástupem do zaměstnání dnem 1. 8. 2013 a čestné prohlášení předsedy představenstva d. V.-M.-C. o tom, že žalobce je jejich zaměstnancem od 18. 7. 2013.
11. Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 9. 2013 žádost žalobce zamítlo podle § 45 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle něž dlouhodobé vízum s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti a dále podle § 45 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle něž dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení

pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.

12. Ministerstvo prvostupňové rozhodnutí odůvodnilo tím, že žadatel podal žádost za účelem zaměstnání, přičemž k žádost doložil rozhodnutím úřadu práce, podle něhož mu byl povolen výkon zaměstnání pro d. O. s místem výkonu práce v D. V. X. Ministerstvo však zjistilo, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti. Žalobce při výslechu nebyl schopen uvést, od kdy na uvedeném místě vykonával pracovní činnost ani kdy tuto pracovní činnost vykonával. Je nereálné, aby cizinec vykonávající řádně pracovní činnost v souladu s vydaným rozhodnutím úřadu práce nebyl schopen uvést, kdy vykonával pracovní činnost, jakým způsobem je stanovena jeho odměna za vykonanou práci, v jaké výši je mu odměna vyplácena a kdo mu finanční prostředky vyplácí. Tomuto závěru nasvědčují i výsledek pobytové kontroly a skutečnost, že žadatel neprochází evidencí České správy sociálního zabezpečení. Dále mělo ministerstvo za to, že žalobce v minulosti trvale neplnil účel svého pobytového oprávnění, tj. společné soužití rodiny na území, a pobytový status byl z jeho strany pouze využíván k prázdninovým pobytům. Ministerstvo zjistilo, že nevykonával jím deklarované zaměstnání v souladu s vydaným rozhodnutím úřadu práce a účelem jeho cest a krátkodobých pobytů nebyl výkon zaměstnání, ke kterému bylo žadateli vydáno platné povolení úřadu práce a které bylo dokládáno jako náležitost žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Ministerstvo tak konstatovalo, že žalobce hodlá zneužít pobytového oprávnění k jinému účelu, než byl deklarován. K žalobcem předloženým dokladům, které se týkaly jeho zaměstnání u d. V. – M. – C. ministerstvo uvedlo, že žádost o vydání povolení k zaměstnání u tohoto d. byla podána, aniž by se o tom, žalobce zmínil ve své výpovědi. Dále pak stručně uvedlo, že se zabývalo i vyjádřením žadatele k pokladům před vydáním rozhodnutí včetně jeho příloh (dohodu o provedení práce, pracovní smlouva a četné prohlášení předsedkyně představenstva d. V. – M. – C.), ale tyto písemnosti dle jeho názoru nemají vliv na posouzení zjištěného stavu věci, neboť je zřejmé, že žadatel předložil náležitost žádosti obsahující údaje podstatné pro posouzení žádosti, které neodpovídaly skutečnosti. Žalobce učinil osobní podání žádosti a svým podpisem formuláře žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu potvrdil úplnost a pravdivost uvedených údajů v žádosti. Závěrem ministerstvo uvedlo, že nikterak nezpochybňuje, že vydané rozhodnutí bude mít dílčí dopad do osobního života žadatele, který je však zcela odpovídající vzhledem k důvodům, které vedly k zamítnutí jeho žádosti. Žalobce je svobodný a bezdětný, jeho rodiče pobývají dle údajů v Cizineckém informačním systému na odlišných adresách a žalobce v době od roku 2005 pobýval na území České republiky minimálně, neboť absolvoval základní, střední i vyšší odborné vzdělání denní formou na Ukrajině.
13. Žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva odvolání, v němž tvrdil, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že si ministerstvo i přes relativně obsáhlé odůvodnění neopatřilo všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení daného případu, ale svou pozici si výrazně usnadnilo pouze hodnocením výpovědi žalobce. Ministerstvo nevyvinulo dostatečnou snahu o důkladné zmapování činnosti a aktivit žalobce pro d. O. ze všech dostupných zdrojů. Nezjistilo stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný, přičemž žalobce je toho názoru, že jím uvedené skutečnosti zcela korespondují s uzavřenou pracovní smlouvou a vydaným povolením k zaměstnání u d. O., u kterého žalobce pracoval do 17. 7. 2013, přičemž následně začal pracovat u d. V.-M.-C.. K odvolání pak žalobce nad rámec již dříve

předložených listin přiložil pracovní smlouvu ze dne 25. 4. 2013 uzavřenou s d. O. a výplatní lístky za měsíce srpna a září 2013 vyhotovené d. V.-M.-C..

14. V mezidobí, než bylo rozhodnuto žalovanou o odvolání, žalobce postupně předkládal žalované rozhodnutí Úřadu práce České republiky o povolení zaměstnání či jeho prodloužení, dohodu ze dne 30. 9. 2013 o skončení pracovního poměru u d. V.-M.-C., pracovní smlouvu se zaměstnavatelem V. V. s. r. o. ze dne 14. 10. 2013, mzdový výměr ze dne 14. 10. 2013, potvrzení o zaměstnání – zápočtový list, oznámení o změně bydliště, a konečně též oddací list, z něž plyne, že dne 5. 5. 2016 uzavřel sňatek.
15. Žalovaná odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zamítla. Dle žalované byl skutkový stav zjištěn dostatečně a prvostupňové rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Konstatovala, že existence povolení k zaměstnání, uzavřená pracovní smlouva ze dne 25. 4. 2013 s totožným dnem nástupu do zaměstnání ani příbuzenský vztah žalobce s předsedou představenstva d. O. (žalobcův otec) neprokazují, že údaje uvedené v rozhodnutí Úřadu práce o povolení k zaměstnání odpovídají skutečnosti, tj. že žalobce jako člen d. O. plnil i jiné úkoly vyplývající z předmětu jeho činnosti, neboť podle povolení k zaměstnání ze dne 16. 10. 2012 měl žalobce vykonávat pracovní činnost již od 25. 10. 2012 do 24. 4. 2013. Rozhodnutí Úřadu práce o povolení zaměstnání u d. V.-M.-C. ze dne 10. 7. 2013 (společně s čestným prohlášením předsedkyně představenstva d. V.-M.-C., dohodou o provedení práce ze dne 18. 7. 2013, pracovní smlouvou ze dne 1. 8. 2013 a výplatními lístky) bylo doloženo až po provedeném výsledku (9. 7. 2013), ač se o existenci tohoto povolení k zaměstnání žalobce nezmínil, byť byl výslovně dotazován, u kterého zaměstnavatele vykonává pracovní činnost. Tyto okolnosti podle žalované potvrzují, že údaje uvedené v povolení k zaměstnání u d. O. ze dne 16. 10. 2012 neodpovídají skutečnosti. Podle žalované byly listiny týkající se zaměstnání žalobce V.-M.-C. předloženy pouze za účelem zvrátit zjištěný stav věci, což dále podporují i listiny dokládané žalobcem v průběhu odvolacího řízení. Žádný z těchto dokladů ale nevyvrací zjištění, že žalobce k žádosti doložil náležitost (rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání), v němž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Závěrem žalovaná uvedla, že není povinností správních orgánů posuzovat v uvedeném případě přiměřenost napadeného rozhodnutí z hledisek uvedených v §174a zákona o pobytu cizinců, a ministerstvo se tak k přiměřenosti napadeného rozhodnutí vyjadřovalo nad rámec zákonné povinnosti. Předložený oddací list je podle žalované ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti irelevantní.

Posouzení důvodnosti žaloby

16. Prvním žalobním bodem žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné hodnocení podkladů rozhodnutí, pokud jde o skutkové závěry týkající se výkonu jeho pracovní činnosti u d. O., přičemž trvá na tom, že pracovní činnost pro d. O. na pracovišti (pile) v D. V. skutečně vykonával a od 17. 7. 2013 byl zaměstnán u d. V. – M. – C..
17. Žalobci bylo ze strany správních orgánů především vytýkáno, že povolení k zaměstnání ze dne 16. 10. 2012, jež předložil jako náležitost žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, obsahuje údaje, jež neodpovídají skutečnosti. Žalovaná i ministerstvo založily důvody zamítnutí žádosti primárně na skutkových zjištěních, jež vyplynuly z úředního záznamu Policie České republiky o pobytové kontrole ze dne 18. 2. 2013 a sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 3. 2013. Nadto přihlédly k nejednoznačné výpovědi samotného žalobce ohledně okolností jeho zaměstnání v d. O. během jeho výsledku konaného dne 9. 7. 2013.

18. S žalovanou lze z části souhlasit v tom, že zejména sdělení ředitele závodu L. & T. s. r. o. v D. V. o tom, že žalobce v tomto závodě od 25. 10. 2012 do 15. 2. 2013 nepracoval, stejně jako skutečnost, že žalobce nebyl ke dni 1. 3. 2013 evidován Pražskou správou sociálního zabezpečení jako zaměstnanec d. O., vyvolávají pochybnosti o tom, zda žalobce v období před 1. 3. 2013 v tomto závodě skutečně vykonával pracovní činnost. Žalobce přitom k žádosti doložil jako jednu z jejích náležitostí povolení k zaměstnání ze dne 16. 10. 2012, kterým mu žalobci jako cizímu státnímu příslušníkovi povolen výkon pracovní činnosti u d. O. na dobu od 25. 10. 2012 do 24. 4. 2013.
19. Z pochybností o tom, zda žalobce v období před 1. 3. 2013 u d. O. skutečně pracoval, však neplyne, že by údaje uvedené v povolení k zaměstnání byly nepravdivé. Povolení k zaměstnání podle § 92 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2012, cizince toliko opravňuje k tomu, aby byl přijat do zaměstnání a byl zaměstnán na území České republiky. Není však povinností cizince tohoto oprávnění skutečně využít a zaměstnání vykonávat. Z obsahu žalobcem předloženého povolení k zaměstnání, jehož pravost ani správnost nebyla správními orgány zpochybněna, tak plyne pouze to, že žalobci bylo k výkonu pracovní činnosti uděleno *oprávnění*. Povolení k zaměstnání neosvědčuje, že skutečně pracovní činnost dle tohoto povolení vykonával. Již z tohoto důvodu je úvaha správních orgánů vadná. Nevykonával-li cizinec pracovní činnost, jež mu byla povolena, pak by to mohlo být důvodem k odejmutí povolení k zaměstnání podle § 100 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, případně ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu neplnění jeho účelu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Neznamená to ovšem, že by údaje uvedené v platném a nezrušeném povolení k zaměstnání byly nepravdivé (neodpovídaly skutečnosti) pouze z toho důvodu, že cizinec pracovní činnost, ať již z jakéhokoli důvodu, fakticky nevykonával. Doložil-li tedy žalobce k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu jako jednu z náležitostí povolení k zaměstnání ze dne 16. 10. 2012, pak jím dokládal pouze to, že mu bylo uděleno oprávnění k výkonu pracovní činnosti, a nic více. Rozpor údajů uvedených v tomto rozhodnutí se skutečností proto nelze spatřovat v tom, že na základě skutečností dodatečně zjištěných ministerstvem, bylo zpochybněno, že by žalobce v době platnosti předmětného povolení k zaměstnání vykonával pracovní činnost u d. O..
20. Nelze navíc pominout, že žalobce v žádném ze svých písemných podání, jež učinil v průběhu správního řízení, a ani dokonce ani ve své výpovědi, byť ta byla poměrně nejednoznačná, výslovně netvrdil, že by pracovní činnost u d. O. vykonával již v období před 1. 3. 2013. Jediným relativně konkrétním údajem, který žalobce zmínil ve své výpovědi, bylo, že pracoval na pile v D. V. „*naposledy v červnu*“ (roku 2013), tedy až po skončení období, v němž byl výkon pracovní činnosti žalobce u d. O. zpochybňován. Rovněž z pracovní smlouvy ze dne 25. 4. 2013, která je jediným listinným důkazem svědčící o existenci pracovně právního poměru mezi žalobcem a d. O. plyne, že k nástupu do zaměstnání mělo dojít až dne 25. 4. 2013. Ani z této listiny tedy nevyplývá, že by žalobce vykonával pracovní činnost již před 1. 3. 2013. V tomto bodě se tedy argumentace žalované vyvracející faktický výkon pracovní činnosti žalobce u d. O. zcela míjí s tvrzeními žalobce i listinnými důkazy, které k jejich prokázání doložil.
21. Klíčové však je, že ještě před vydáním rozhodnutí ministerstva předložil žalobce listiny, z nichž plyne, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí již nebyl zaměstnancem d. O., nýbrž d. V. – M.- C.. Žalobce konkrétně dne 1. 8. 2013 předložil ministerstvu rozhodnutí o povolení k zaměstnání ze dne 10. 7. 2013, jež ho opravňovalo k výkonu

pracovní činnosti u d. V.-M.-C. na dobu od 15. 7. 2013 do 14. 1. 2014. Následně dne 3. 9. 2013 předložil dohodu o provedení práce uzavřenou na dobu od 18. 7. 2013 do 31. 7. 2013 a na ni navazující pracovní smlouvu ze dne 1. 8. 2013 uzavřenou na dobu neurčitou a čestné prohlášení předsedy představenstva d. V.-M.-C. o tom, že žalobce je jeho zaměstnancem od 18. 7. 2013. I v řízeních podle zákona o pobytu cizinců přitom až na dílčí výjimky, které se neuplatní v tomto případě, platí, že pro správní orgány je rozhodný skutkový stav existující ke dni vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017 – 31). Z toho plyne, že pro posouzení žalobcovy žádosti z hlediska doložení existence oprávnění k výkonu zaměstnání na území České republiky, již ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nebyly rozhodné náležitosti, jež předložil v den podání žádosti, tj. povolení k zaměstnání ze dne 16. 10. 2012, nýbrž podklady týkající se pracovní činnosti u d. V. – M. – C., jež doložil dodatečně v srpnu 2013. Za tohoto stavu již povolení k zaměstnání ze dne 16. 10. 2012 a údaje v něm uvedené neměly pro posouzení žádosti žádný význam, a nemohlo proto jít o údaje **podstatné** pro posouzení žádosti ve smyslu ustanovení § 45 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

22. Soud nesouhlasí ani s hodnocením žalované, podle níž byly listiny týkající se pracovní činnosti žalobce u d. V. – M. – C. doloženy účelově pouze s cílem zvrátit zjištěný skutkový stav. V první řadě je totiž třeba uvést, že povinností žalobce je uvádět skutečnosti a předkládat náležitosti, které jsou aktuální a odpovídají skutečnosti. Pokud tedy žalobce v době po podání změnil zaměstnavatele a bylo mu v této souvislosti vydáno nové povolení k zaměstnání, jednal plně v souladu s touto zásadou a nelze mu vytýkat, že jednal účelově či nezákonně. Ba právě naopak, pokud by žalobce uvedenou změnu v průběhu řízení o žádosti neoznámil a zatajil ji, jednal by v rozporu se svými povinnostmi, neboť v takovém případě by listiny původně doložené s žádostí již v době rozhodování ministerstva nebyly aktuální, a tedy by je bylo třeba hodnotit jako náležitosti žádosti obsahující údaje neodpovídající skutečnosti. Bylo tedy povinností ministerstva a následně žalované, se s těmito listinami dokládajícími výkon pracovní činnosti žalobce u d. V.-M.-C. řádně vypořádat. To platí obdobně i pro listiny, zejména povolení k zaměstnání a rozhodnutí o jejich prodloužení, pracovní smlouvy či mzdové výměry týkajících se dalších zaměstnavatelů, jež žalobce dokládal v průběhu odvolacího řízení. I k těmto listinám, které vznikly až po vydání prvostupňového rozhodnutí, byla žalovaná povinna přihlédnout v odvolacím řízení a vypořádat se s nimi.
23. Lze tak shrnout, že závěr správních orgánů o tom, že žalobce předložil k žádosti náležitost (povolení k zaměstnání ze dne 16. 10. 2012), obsahující údaje, jež neodpovídají skutečnosti je nesprávný. Jelikož se ministerstvo, ale ani žalovaná v důsledku tohoto nesprávného právního názoru, nikterak nevypořádaly s listinami, jimiž žalobce dokládal pracovní právní vztah a oprávnění k výkonu zaměstnání u d. V. – M. – C. a (v průběhu odvolacího řízení) dalších zaměstnavatelů, je rozhodnutí žalované rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
24. Druhý důvod zamítnutí žádosti se zakládá na úvaze, že skutková zjištění, jimiž byl zpochybněn faktický výkon pracovní činnosti žalobce u d. O. před 1. 3. 2013, odůvodňují obavu, že žalobce hodlá zneužít pobytové oprávnění k jinému účelu, než byl uveden v žádosti. Tento závěr však rovněž neobstojí.
25. Je pravdou, že skutková zjištění, jimiž bylo doloženo, že žalobce s vysokou pravděpodobností nevykonával pracovní činnost u d. O. v době, kdy mu bylo uděleno

povolení k zaměstnání (tj. v době od 25. 10. 2012 do 1. 3. 2013), mohou vyvolávat pochybnosti o úmyslech žalobce. Vyvstává totiž otázka, z jakého důvodu žalobce vynakládal úsilí, aby získal povolení k zaměstnání, které následně zřejmě nevykonával. Není úkolem soudu, aby hledal na tuto otázku odpověď, neboť to měly zkoumat správní orgány. Podstatné ovšem je, že v dotčeném období byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 19. 3. 2008 do 19. 3. 2013, které mu bylo uděleno za účelem společného soužití rodiny, nikoliv za účelem výkonu zaměstnání. Pokud v tomto období nevykonával zaměstnání, ač k tomu byl oprávněn, nelze v tom spatřovat porušení účelu uděleného pobytového oprávnění ani nekalý úmysl žalobce.

26. Jestliže správní orgány měly na základě zjištěných skutečností podezření, že žalobce nemá v úmyslu vykonávat zaměstnání ani poté, co by mu bylo uděleno na jeho žádost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, pak se měly zaměřit zejména na zjištění okolností týkajících se výkonu pracovní činnosti žalobce v období po 19. 3. 2013, tedy po vypršení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť v tomto období již žalobce, jak plyne z podané žádosti, hodlal na území České republiky pobývat primárně za účelem výkonu zaměstnání. V tomto ohledu je však třeba uvést, že správní orgány nevyvrátily skutečnosti plynoucí z listin předložených žalobcem, podle nichž byl v d. O. zaměstnán na základě pracovní smlouvy od 25. 4. 2013. Rovněž nezjišťovaly skutečnosti, jež by případně vyvrátily tvrzení žalobce od tom, že byl od 17. 7. 2013 zaměstnán u d. V. – M. – C. a u dalších zaměstnavatelů v průběhu odvolacího řízení (V. V. s. r. o., O. V.P., d.). Pokud se správní orgány nezabývaly otázkou, zda žalobce v období po 19. 3. 2013 až do vydání napadeného rozhodnutí pracovní činnost fakticky vykonával, jejich závěr o tom, že úmyslem žalobce nebylo vykonávat zaměstnání, ale že hodlal zneužít pobytové oprávnění k jinému účelu, než byl uveden v žádosti, nemá dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
27. Soud tedy shrnuje, že první žalobní bod je důvodný. Zčásti proto, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise (bod 25 tohoto rozsudku). Zčásti je navíc napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (bod 23 tohoto rozsudku), přičemž k této vadě soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, neboť mu tento nedostatek brání v přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů.
28. Dalším žalobním bodem brojil žalobce proti nepřiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života svého, jeho manželky a jejich nezletilého syna.
29. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby

navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

31. Pro případy zamítnutí žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu stanovených v § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života však podle judikatury v některých případech plyne přímo z čl. 8 Úmluvy, která je součástí právního řádu České republiky, má aplikační přednost před zákonem ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky a současně je přímo použitelná na jednotlivce, tudíž se jí lze účinně dovolávat v jakémkoli soudním i správním řízení. NSS přitom konstantně judikuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, ale tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53 a ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Z judikatury NSS však zároveň vyplývá, že povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí nemůže dopadat paušálně na všechny typy řízení, resp. důvody rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, neboť je třeba přihlížet zejména k typové závažnosti dopadů takového rozhodnutí do práv cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Náhled judikatury na posuzování přiměřenosti v řízeních dle zákona o pobytu cizinců je takový, že v těch případech, kdy zákon nestanoví výslovně povinnost posuzovat přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců, je třeba ji přesto zkoumat (pouze) v těch individuálních případech, kdy lze na základě dostatečně konkrétních a individualizovaných (hájitelných) tvrzení uplatněných včas cizincem předpokládat, že hrozí potenciální nepřiměřený zásah do práva cizince na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy.
32. Soudu je rovněž známo, že NSS i v případech zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dovodil, že je třeba za určitých okolností posuzovat přiměřenost rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Nicméně i podle NSS je zásah do práv cizince v případě rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu z povahy věci méně intenzivní než např. u rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). I v případě rozhodnutí o žádosti o povolení k pobytu tak musí platit závěr, že k „*potenciální aktivaci* [čl. 8 Úmluvy] *musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat* (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). *V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vši představitosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39).
33. Byť se soud plně neztotožňuje se závěry té části judikatury NSS, podle níž je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska hodnocení dopadů na práva podle čl. 8 Úmluvy i v řízeních o žádostech cizinců o udělení povolení k pobytu, a nesouhlasí zejména s obecnou

paušalizací takových závěrů, v daném případě nelze souhlasit s názorem žalobce, že se správní orgány touto otázkou dostatečně nezabývaly. Ministerstvo k otázce přiměřenosti uvedlo, že žalobce byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí svobodný a bezdětný, a že byt byl od 20. 3. 2005 držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, pobýval na území České republiky minimálně, neboť absolvoval základní, střední i vyšší odborné vzdělání denní formou na Ukrajině. Ministerstvo proto připustilo, že zamítnutí žádosti bude mít dílčí dopad do osobního života žalobce, který je však přiměřený důvodům zamítnutí žádosti. K tomu je třeba dodat, že v této fázi řízení zůstal žalobce pasivním a neuvedl v podstatě nic, co by svědčilo o tom, že by byl nepřiměřeným způsobem dotčen jeho soukromý a rodinný život. Ostatně účelem, pro který žádal o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, nebylo na rozdíl od dřívějšího období sloučení rodiny, nýbrž výkon zaměstnání, což dokládá, že zásah do soukromého a rodinného života nebyl natolik intenzivní, aby jej bylo nutné jeho přiměřenost kvalifikovaně posuzovat z hlediska čl. 8 Úmluvy.

34. Žalovaná následně v napadeném rozhodnutí uvedla, že v projednávané věci nebylo povinností ministerstva otázku přiměřenosti zkoumat, a proto se k přiměřenosti napadeného rozhodnutí vyjadřovalo pouze nad rámec svých zákonných povinností. Přitom jediným sdělením, které žalobce ve vztahu ke svému rodinnému a soukromému životu učinil během odvolacího řízení, bylo, že dne 1. 9. 2016 ohlásil změnu rodinného stavu a žalované předložil kopii oddacího listu, podle něhož uzavřel dne 5. 5. 2016 na Ukrajině sňatek. Neuvedl však nic bližšího o svých aktuálních osobních a rodinných poměrech, zejména kde hodlají s manželkou společně žít, jaké jsou jejich aktuální vazby na Českou republiku, jaké zde mají zázemí, zda hodlají založit rodinu apod. I tvrzení o tom, že se mu dne 5. 11. 2016 narodil syn, žalobce pohříchu uvedl až v řízení před soudem, ačkoliv se tak stalo takřka 4 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobce tak ani v této fázi nevznesl do řízení kvalifikované skutečnosti, jež by dostačovaly k potencionální aktivaci čl. 8 Úmluvy. Pouhá skutečnost, že uzavřel sňatek, nezavdává důvod domnívat se, že by zamítnutím žádosti o povolení k pobytu mohlo jakkoliv zasáhnout do jeho práv. Za daných okolností tak lze souhlasit se závěrem žalované, že v řízení o žalobcově žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu **za účelem zaměstnání** nevyvstala správním orgánům s ohledem na typovou povahu napadeného rozhodnutí a skutečnosti zjištěné správními orgány (včetně skutečností uvedených žalobcem) povinnost zkoumat přiměřenost zamítnutí žádosti ve smyslu čl. 8. Úmluvy. Soud proto shledal tento žalobní bod nedůvodným.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání zčásti proto, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správních spisech [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a zčásti pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O vrácení věci žalované soud rozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč. Tuto částka tvoří odměna advokáta ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) podle § 7

bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhrada daně z přidané hodnoty v sazbě 21% z předchozích částek ve výši 1 428 Kč, a náhrada za zaplacené soudních poplatků ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a jednou 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě).

25. Náhradu za zaplacený poplatek za kasační stížnost, odměnu advokáta a paušální náhradu hotových výdajů spojených se zastupováním žalobce v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 46 A 2017-20, soud žalobci nepřiznal, neboť shledal, že jsou k tomuto postupu dány důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. Shora uvedeným usnesením zdejší soud rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze z toho důvodu, že na základě údaje o bydlišti žalobce uvedeném v písemném vyhotovení žaloby, jenž se navíc shodoval s adresou žalobce uvedenou v napadeném rozhodnutí, dospěl k závěru, že není místně příslušný k projednání věci. Žalobce až v kasační stížnosti uvedl, že údaj o bydlišti uvedený v žalobě byl nesprávný (neaktuální), neboť krátce před podáním žaloby změnil bydliště. NSS tak sice rozsudkem ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 74/2017 - 22, shora uvedené usnesení soudu zrušil, avšak současně také konstatoval, že soud nepochybil, pokud za situace, kdy o místě žalobcova bydliště nebyly žádné pochyby, neověřoval správnost údaje uvedeného v žalobě. Bylo povinností žalobce uvést v žalobě správnou adresu bydliště (viz bod 15 citovaného rozsudku NSS). K nesprávnému stanovení příslušnosti soudu v usnesení o postoupení věci ze dne 15. 3. 2017, jež bylo kasační stížností zrušeno, tak došlo výlučně v důsledku pochybení žalobce, resp. jeho zástupce. Za této situace nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby žalobci nahradil náklady řízení o kasační stížnosti, o jejichž vznik se zapříčinil výlučně žalobce, resp. jeho zástupce vlastním opomenutím.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu